

РЕШЕНИЕ

№ 347

гр. София, 16.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ани Захариева

Членове: Доротея Кехайова
Теодора Анг. Карабашева

при участието на секретаря Таня Ст. Георгиева
в присъствието на прокурора М. К. Б.

като разгледа докладваното от Доротея Кехайова Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20221100600558 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава XXI от НПК.

С присъда от 15.12.2021 г., постановена по НОХД № 8475/2019 г. по описа на СРС, НО, 114-ти състав съдът е признал подсъдимата Г. Д. ХР. за виновна в това, че на 31.10.2017 г., около 17:00 часа, в гр. София, ж.к. „Хаджи Димитър“, ул. „****“ без надлежно разрешително държала високорискови наркотични вещества /включени в Списък I – Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина към Наредбата за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични, приета от Министерския съвет въз основа на чл. 3, ал. 2 и ал. 3 от ЗКНВП/, а именно: върху холна маса държала обект № 1, съдържащ 0,14 грама амфетамин с активен компонент 9,00 % на стойност 4,20 лева и обект № 2, съдържащ 0,34 гр. кокаин с активен компонент 78,4 % на стойност 95,20 лева и в кухненски шкаф държала обект № 5, съдържащ 2,12 грама амфетамин с активен компонент 30,7 % на стойност 63,60 лева, престъпление по чл. 354а, ал. 3, пр. 2, т. 1 от НК, поради което и при условията на чл. 54 от НК ѝ е наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 /една/ година, изпълнението на което на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложил за изпитателен срок от 3 /три/ години, както и „Глоба“ в размер на 2000 /две хиляди/ лева.

На основание чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от НК, съдът е приспаднал времето, през което подсъдимата Х. е била задържана по НПК, ЗМВР или друг закон, свързан с настоящето производство.

С присъдата на основание чл. 354а, ал. 6 от НК наркотичните вещества, представляващи предмет на престъплението, предадени на съхранение в ЦМУ, съгласно приемо-предавателен протокол № 53392/19.03.2018 г., приемо-предавателен протокол

№60421/16.01.2019 г. и приемо-предавателен протокол №60420/16.01.2019 г., са отнети в полза на държавата с оглед последващото им унищожаване.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 189, ал. 3 от НПК подсъдимата Х. е осъдена да заплати направените по делото разноски в размер на 547,82 лева, от които 347,82 лева по сметка на СДВР, а останалите 200 лева по сметка на СРС, както и на основание чл. 190, ал. 2 от НПК да заплати сумата от 10 лева, представляваща държавна такса за служебно издаване на 2 броя изпълнителен лист.

Срещу присъдата, в законоустановения срок, е постъпила въззивна жалба от защитникът на подсъдимата Х. – адв. И.Г., с аргументи за неправилност на присъдата, постановена в нарушение на събраните по делото доказателства. Сочи се, че инкриминираните наркотични вещества са били намерени в жилище, на което Х. не е собственик и не обитава постоянно. Излага се хипотеза, че предметът на престъплението е възможно да е собственост на св. А., с когото подсъдимата е живяла на съпругески начала и с когото са имали влошени отношения. Излагат се аргументи за възможен извод за държане с цел разпространение на наркотични вещества с оглед различния им вид. Отправя се искане за отмяна на постановената присъда и оправдаване на подсъдимата.

В разпоредително заседание на 22.02.2022 г. въззивният съдебен състав по реда на чл. 327 НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимата и свидетели, изслушване на вещи лица и ангажирането на други доказателства.

В хода на съдебните прения пред настоящия съд, защитникът на подсъдимата Х. в лицето на адв. П., поддържа подадената въззивната жалба по съображения изложени в същата. Счита, че по делото липсват категорични доказателства за това, че наркотичните вещества, предмет на престъплението, са били държани от подсъдимата. Сочи, че последното обстоятелство не се установява от показанията на разпитаните по делото полицейски служители, тъй като наркотичните вещества били открити при извършен от разследващ полицай оглед. Отбелязва, че св. А. е имал свободен достъп до апартамента, тъй като лично е завел до там полицейските служители и лично е отключил входната врата на жилището. Твърди, че същият свидетел е заплашил подсъдимата, че ще ѝ се случи нещо лошо, както и че ще ѝ вземе детето. Според защитата, доказателствата по делото не опровергават възможността наркотичните вещества да са били умишлено поставени в апартамента от св. А., който е бил дългогодишен сутеньор на подсъдимата и баща на детето ѝ. Изтъкват се влошените отношения между свидетеля и подсъдимата по повод отказът на последната да проституира. Обръща внимание на обстоятелството, че присъдата е подписана с особено мнение. С тези аргументи моли въззивния съд да отмени обжалваната присъда и да постанови нова, с която подс. Х. да бъде призната за невиновна и оправдана по повдигнатото ѝ обвинение. Алтернативно моли за отмяна на наложената „Глоба“, предвид затрудненото финансово състояние на подсъдимата, която отглежда сама малолетно дете.

Подсъдимата Г.Х. се присъединява към развитите от адв. П. доводи, без да излага своя самостоятелна аргументация.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира депозирания жалба срещу първоинстанционната присъда за неоснователна и като такава моли съда да я остави без уважение и да потвърди присъдата на СРС, като правилна и законосъобразна. Счита, че по делото са събрани достатъчно убедителни доказателства в подкрепа на обвинителната теза, а именно, че подсъдимата е извършител на деянието, за което ѝ е повдигнато обвинение пред съда. Пзовава се на показанията на полицейските служители, които са установили и иззели предмета на престъплението, и същите възпроизвеждат признанието на подсъдимата, че наркотичните вещества са били държани от нея. Пзовава се и на показанията на свидетелите, присъствали на изземването на наркотичните вещества, достъпът до апартамента, на които е бил осигурен от самата подсъдима. Намира за изградена защитна версия обясненията на подсъдимата, в които същата твърди, че наркотичните вещества са се

оказали на местопроизшествието в резултат на злонамерено поведение от страна на бившия й приятел. За нелогично прокурорът намира обяснението, че наркотичното вещество е било изсипано от подсъдимата върху холната маса единствено от любопитство. Счита, че обясненията на подсъдимата са не достоверни и опровергани от останалите, събрани по делото, доказателствени материали. В заключение моли въззивния съд да потвърди присъдата на първоинстанционния съд като правилна и законосъобразна.

В правото си на последна дума, подс. Г.Х. не се признава за виновна и моли съда за оправдателна присъда.

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, като съобрази изложените от страните доводи и сам служебно провери изцяло правилността на присъдата съобразно изискванията на чл. 314 НПК, намира за установено следното:

Въззивният съд при самостоятелния си прочит на данните по делото прецени, че фактическата обстановка, описана в мотивите на присъдата, е правилно установена, изградена въз основа на обективен анализ на всички събрани по делото доказателства, коментирани в тяхната съвкупност. Въззивният съдебен състав не намира причини за корекция на данните по фактическата обстановка, тъй като при прочита на доказателствата си изгради същата представа за нея, която е следната:

Подсъдимата Г. Д. ХР. е родена на **** г., в гр. София, българка, българска гражданка, неомъжена, неосъждана, средно-специално образование, с постоянен адрес: гр. София, ул. **** и настоящ адрес: гр. София, ж.к. „****“, ЕГН *****.

На 31.10.2017 г., около 17.00 часа подсъдимата Г. Д. ХР. била в дома си на адрес гр. София, ж.к. „Хаджи Димитър“, ул. „****“, заедно със свидетелите Ц.А. /В./, Б.Б. и Н.И.В.. Върху масата в хола, където те се намирали, имало поставени полиетиленови пликчета, съдържащи наркотични вещества, като такова вещество имало пръснато и около пликчетата.

По същото време на адреса пристигнали свидетелите А.Г., В.П. и Г.С. – служители в 05 РУ-СДВР. Същите били изпратени по повод получен сигнал в 05 РУ-СДВР от свидетеля К. А., че в жилището на горепосочения адрес, чийто собственик бил А. се извършвали оргии и се употребявали наркотични вещества.

След като пристигнали на адреса, свидетелят А. отключил вратата на апартамента с притежаван от него ключ, влезли в хола, където видели подсъдимата Х. и свидетелите А. /В./, Б. и В.. Върху холната маса полицейските служители забелязали пликчета с наркотични вещества, както и пръснато върху масата наркотично вещество.

Било извършено претърсване и изземване при условията на неотложност, с протокола от което били иззети намерените върху масичката четири броя полиетиленови самозалепващи се прозрачни пликчета, в две от които се съдържало прахообразно вещество, както и фракция от прахообразно вещество /обекти №№ 1, 2, 3 и 4/. От горен шкаф в кухнята бил иззет полиетиленов свитък, съдържащ прахообразно вещество /обект № 5/. В протокола от извършеното действие по разследването подсъдимата Х. написала, че намерените върху масата пликчета и предмети са нейни.

От заключенията на назначените в хода на досъдебното производство физикохимични експертизи, в представените за анализ вещества от обекти № 1 и № 5 се доказва наличие на амфетамин с нето тегло, както следва: обект № 1- 0.14 грама, с активен компонент амфетамин 9.00% и обект № 5- 2.12 грама, с активен компонент амфетамин 30.7%. представеният за изследване обект № 2, съдържа кокаин с процентно съдържание на кокаин 78,4%, като нетното тегло на обекта преди извършването на изследването е 0.34 грама.

От приложения по досъдебното производство протокол от 11.01.2019 г. за оценка на наркотични вещества се установява, че обект № 1, съдържащ 0.14 грама амфетамин 0.34

грама с активен компонент 9.00% е на стойност 4,20 лева; обект № 2, съдържащ 0.34 грама с активен компонент 78,4% е на стойност 95,20 лева; обекти № 5, съдържащ 2.12 грама амфетамин с активен компонент 30.7% е на стойност 63,60 лева.

Изложената фактическа обстановка първоинстанционният съд правилно е приел за надлежно установена въз основа на събраните по делото гласни доказателствени средства, а именно: обясненията на подсъдимата Г. Д. ХР., дадени в хода на съдебното следствие, показанията на свидетеля А.Г.Г., дадени от него в хода на съдебното следствие, включително и тези дадени от него на фазата на досъдебното производство и приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281, ал. 5, вр. с ал. 1, т. 2 от НПК; показанията на свидетеля В.П. П., дадени от него в хода на съдебното следствие и тези, дадени от него на фазата на досъдебното производство и приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281, ал. 5, вр. с ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК; показанията на свидетеля Г.Б.С., дадени от него в хода на съдебното следствие; показанията на свидетеля К. И. А., дадени от него в хода на съдебното следствие; показанията на свидетелката Б. П. Б., дадени от нея в хода на съдебното следствие, както и тези, дадени от нея на фазата на досъдебното производство и приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281, ал. 5, вр. с ал. 1, т. 2 от НПК; показанията на свидетеля Н.И.В., дадени от него в хода на съдебното следствие, включително и тези дадени от него на фазата на досъдебното производство и приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 1 от НПК; чрез способите на доказване – заключенията по изготвените на досъдебното производство физикохимични експертизи по Протокол за извършена експертиза №2832-Х/01.11.2017г. на ЕКД-СДВР; по Протокол за извършена експертиза № 684- Х/30.11.2017г. на ЕКД-СДВР; по Протокол за извършена експертиза № 19/НАР-3/03.01.2019 г. на НИК-МВР; по Протокол за извършена експертиза № 19/НАР-4/03.01.2019 г. на НИК-МВР; приобщените по делото писмени доказателства и доказателствени средства- протокол за претърсване и изземване от 31.10.2017 г.; протокол от 11.01.2019 г. за оценка на наркотични вещества; приемо-предавателен протокол № 53392 от 19.03.2018 г. на ЦМУ- Наркотици; приемо-предавателен протокол №60421/16.01.2019г. на ЦМУ- Наркотици; приемо-предавателен протокол №60420/16.01.2019г. на ЦМУ- Наркотици; справка за съдимост на подсъдимата Х., както и всички останали приети и приложени по делото писмени доказателства.

Първоинстанционният съд прецизно и в съответствие с изискванията на процесуалния закон е анализирал ангажираните по делото доказателствени източници, като аргументирано е изложил съображенията си, защо дава вяра на едни, а не кредитира други от тях. Противно на доводите на защитата настоящата въззивна инстанция намира, че липсват основания, които да мотивират съда да промени направените в първоинстанционния съдебен акт фактически констатации, тъй като в мотивите към обжалваната присъда подробно са обсъдени всички събрани по делото доказателствени материали, като не е допуснато превратното им тълкуване.

Настоящият съдебен състав споделя доказателствената оценка на първия съд, като прие, че съществена роля при изясняване на подлежащите на доказване факти имат показанията на полицейските служители от 05 РУ-СДВР – свидетелите А.Г., В.П. и Г.С., допълнени с показанията на свидетелите Г. и П. от досъдебното производство, приобщени към доказателствения материал по делото по реда на чл. 281, ал. 5, вр., ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, които въззивната инстанция оценява като еднопосочни, детайлни и кореспондиращи с останалия доказателствен материал, с оглед на което им се доверява. По делото не се установяват каквито и да било данни, от които да може да се направи извод за предубеденост или заинтересованост на тези свидетели от изхода на делото. Такава не следва да се предполага, най-малкото поради служебното качество на свидетелите - полицейски служители и съпричастността им към поведение по служба, насочено към разкриване на престъпления и установяване на извършителите им, а да се докаже във всеки

конкретен случай. Вярно е, че при депозиране на показанията им пред първоинстанционния съд свидетелите Г. и П. не са в състояние да възпроизведат в цялост и детайлно възприетите от тях факти и обстоятелства по отношение на извършената полицейска проверка в дома на подс. Х., но това обстоятелство има своето логично обяснение. От една страна, предпоставка за това е изминалия продължителен период от време между датата на възприемане на фактите и обстоятелствата, за които свидетелите дават показания - 31.10.2017 г. и датата на разпита им пред съда - 04.10.2019 г. Този период е естествено да рефлектира върху възможността им да възпроизведат в цялост и пълнота възприетите от тях факти и обстоятелства. От друга страна, от значение е и обстоятелството, че при упражняване на служебните им функции като полицейски служители тези свидетели възприемат ежедневно еднотипни прояви като инкриминираната, поради което и е естествено да изпитват трудности при пресъздаване на конкретна проява, свързана с обичайните им служебни задължения. С оглед изложените съображения, невъзможността на свидетелите Г. и П. да пресъздадат пред съда в пълнота и детайлно възприетията си по интересующите настоящото производство факти, по никакъв начин не рефлектира върху крайния извод на инстанциите по същество, че свидетелите депозират показанията си обективно, безпристрастно и добросъвестно. Още повече, че невъзможността на тези свидетели да възпроизведат в детайли възприетите от тях факти и обстоятелства, интересующи производството, е преодоляна от първия съд чрез приобщаване на показанията им, снети на досъдебното производство, към доказателствената съвкупност, по надлежния процесуален ред. Поради това, няма пречка показанията на тези свидетели да бъдат поставени в основата на изводите на съдилищата по фактите.

Въз основа на показанията на свидетелите Г., П. и С. и отразеното в протокола за претърсване и изземване от 31.10.2017 г., въззивният съд подобно на проверявания установи фактите и обстоятелствата, свързани с извършената полицейска проверка в обитавания от подс. Х. апартамент, както и фактите и обстоятелствата, свързани с предприетото претърсване и свързаното с него изземване от дома на подсъдимата и резултатите от извършеното действие по разследването. В тази връзка следва да се посочи, че макар свидетелите Г., П. и С. да депозират показанията си пред съда близо две години след датата на възприемане на фактите и обстоятелствата, интересующи наказателното производство, същите прецизно пресъздават възприетията си относно заварената обстановка в процесния апартамент и присъстващите в същия лица по време на проверката. Конкретно, обстоятелството относно установеното бяло прахообразно вещество, разпръснато върху холната маса, както и такова, съдържащо се в полиетиленови пликчета, разположени на същата масата и отделно откритото впоследствие при извършеното претърсване на жилището пликче също съдържащо бяло прахообразно вещество в кухненски шкаф и съобщеното от подсъдимата, че наркотичните вещества са нейни. Същевременно изложеното от полицейските служители за намерените в дома на подс. Х. наркотични вещества и изявлението на последната, че същите са нейни не стои изолирано, както правилно е посочил и първият съд, а намира потвърждение в показанията на свидетелите А., В., Б. и А. /В./, които свидетели са се намирали в процесното жилище отпреди пристигането на полицейските служители и също потвърждават наличието на бяло прахообразно вещество, разпръснато върху масата и на такова в полиетиленови пликчета и местата, на които последните са били установени и иззети от органите на разследването. Последното, както правилно е отбелязал и първоинстанционният съд не се отрича и от самата подсъдима, макар в обясненията си същата да придава по-различно значение на инкриминираните събития. Следва да се отбележи, че в тази им част, показанията на свидетелите и обясненията на подсъдимата намират категорична доказателствена опора и в протокола за претърсване и изземване, обективиращ извършеното действие по разследването.

Въззивният съд намира, че макар по делото да се установява по несъмнен и категоричен начин, че отношенията между подсъдимата и свидетеля А. са влошени, както и

че полицейската проверка е била предизвикана по сигнал на именно този свидетел, то само това обстоятелство не е достатъчно, за да се презюмира недостоверност на показанията му. Въпросът, дали показанията на свидетеля А. следва да бъдат кредитирани с доверие изцяло или в определена своя част, следва да се решава само и единствено на база на съпоставката на неговите показания с останалите, събрани по делото гласни и писмени доказателствени средства. В конкретния по делото случай, въззивният съд няма основание да не кредитира с доверие показанията на свидетеля А. в тяхната цялост, тъй като същите намират категорична доказателствена опора в съобщеното от напълно безпристрастните свидетели Г., П. и С., а също и в приложените по делото писмени доказателствени средства.

Обстоятелството, че свидетелят А. е разполагал с ключ от жилището и в този смисъл изразеното от защитата предположение, че наркотичните вещества са негови, не се възприемат от този съдебен състав. Видно от доказателствата по делото е, че процесното жилище е било предоставено за ползване от свидетеля А. на подс. Х., като не са налице доказателства, нито се твърди от подсъдимата бившият ѝ приятел да е посещавал апартамента без нейно знание и съгласие. В обясненията си подсъдимата съобщава, че преди раздялата им двамата са живеели в друг апартамент, което изключва възможността наркотичните вещества да са били „забравени“ от свидетеля А. в апартамента в „Хаджи Димитър“. Нещо повече, от обясненията на подсъдимата се установява, че същата живее на посочения адрес от един месец, поради което е житейски нелогично да не забележи полиетиленовите пликчета с наркотични вещества, които при това са били поставени на място – в кухненски шкаф с чаши /което предполага всекидневен достъп/, ако и при условие, че същите са били оставени там от друго лице. Още по-нелогично е предметът на престъплението да е бил подхвърлен от свидетеля А. предвид начина, по който същият е бил установен на местопроизшествието – разпръснат върху холната маса около която са седели подсъдимата, заедно със свидетелите В., Б. и А. /В./. Видно е, че действието по претърсване и изземване е осъществено при условията на неотложност и в присъствието на подсъдимата са открити инкриминираните вещества, за които същата, пред свидетелите полицейски служители е дала съответни обяснения. Последните не са били с такава насоченост, че да обусловят проверка на друга версия, извън очертаната от обвинението по съзнавано държане на наркотични вещества от самата подсъдима. С оглед изложеното, следва да се приеме, че обстоятелството, че ключ от посоченото жилище притежава не само подс. Х., но и свидетелят А., не дава основание за различен извод от този, че подсъдимата е упражнявала непосредствена фактическа власт над имота и над намерените там забранени вещества.

Не могат да бъдат споделени и доводите, че щом не са иззети дактилоскопни следи от полиетиленовите пликчета, то не би могло да се установи по категоричен начин съпричастността на подсъдимата в държането на високорискови наркотични вещества. Така поддържаното възражение не държи сметка от една страна за разпоредбата на [чл. 14, ал. 2 от НПК](#) - доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила. А от друга, за разпоредбата на [чл. 117 от НПК](#) - със свидетелски показания могат да се установяват всички факти, които свидетелят е възприел, стига да е установена достоверността на депозираните показания. В действителност изземването и изследването на дактилоскопни следи биха допринесли за разкриване на обективната истина. Обстоятелството, че не са иззети дактилоскопни следи, обаче не опорочава извършеното разследване и не буди съмнения относно авторството на деянието, тъй като са налице преки доказателства, изводими от свидетелските показания на полицейските служители и свидетеля А., от които категорично се установява изявлението на подсъдимата, че намерените наркотични вещества в жилището са нейни, което е отразено и в протокола за претърсване и изземване, като същевременно свидетелите В., Б. и А. /В./ са отrekli наркотичните вещества да са техни.

В тази връзка въззивният съд, също като контролираната инстанция не кредитира показанията на свидетелите В. и А. /В./ депозирани в хода на съдебното следствие пред

първостепенния съд, доколкото последните се явяват непоследователни, взаимно противоречиви, логически неиздържани, а освен всичко друго и в ярък дисонанс с останалите доказателства, на които съдът даде вяра.

Във връзка с горното въззивният съд отчета факта, че контролираната инстанция прецизно е изследвала доказателствената стойност на процесната група гласни доказателствени източници, като е описала наличните противоречия, от една страна, между показанията на свидетелите В. и А. /В./, депозирани в хода на съдебното следствие относно момента, в който наркотичните вещества са били възприети за пръв път от свидетелите и начина, по който се е случило това, а от друга страна между изложеното от тях пред съда и показанията на същите свидетели, депозирани в хода на досъдебното производство. Непосредствено пред районния съд двамата свидетели се опитват да подкрепят защитната теза, че наркотичните вещества всъщност принадлежат на свидетеля А. и са били открити случайно от подсъдимата през инкриминирания ден. Правилно в тази им част показанията на свидетелите В. и А. /В./ са приети за недостоверни. При съпоставка на споделеното от свидетелите в двете фази на процеса е видно, че същите не споделят подобни обстоятелства пред разследващите органи, а напротив свидетелят В. е посочил, че наркотикът е бил разпръснат по масата преди пристигането му в жилището, а свидетелката А. /В./ е потвърдила обстоятелството, че върху масата е имало бяло прахообразно вещество, но е заявила, че не може да посочи на кого принадлежи същото, нито от кого е поставено там. Допълнително следва да се отбележи, че двамата свидетели взаимно си противоречат. От една страна свидетелят В. е поддържал в хода на съдебното следствие, че пликчето с наркотичните вещества е било открито от подсъдимата в шкафа с чаши случайно, че неговото съдържание им е било неизвестно, както и че са решили да отворят пликчето от любопитство. Същевременно, свидетелката А. /В./ противно на В. е заявила, че пликчето открито от подсъдимата не е било отваряно, нито изсипвано върху масата, а откритото от полицейските служители вещество върху холната маса е принадлежало на свидетеля В. и е било поставено от същия там. Тези нейни показания влизат в противоречие не само със собствените ѝ показания от досъдебното производство, в които същата единствено сочи, че не е станала свидетел на поставянето на наркотика върху холната маса, но потвърждава, че той се е намирал там, а са в очевидно противоречие не само с показанията на свидетеля В., но и с обясненията на самата подсъдима, която в нито един момент не е твърдяла наркотикът да е принадлежал на свидетеля В.. Предвид така констатираните противоречия, настоящата въззивна инстанция споделя доказателствения извод на първия съд, че последните категорично разколебават обективността и достоверността на изложеното от свидетелите В. и А. /В./, като с оглед посоченото от тях, че се намират в близка приятелска връзка с подсъдимото лице, оценява твърденията им за хронологията на събитията като защитна позиция, целяща да издейства благоприятен изход от наказателното производство за подсъдимата. Що се отнася до твърдението на свидетеля В. за оказан натиск при депозиране на показанията на досъдебното производство, следва да се посочи, че не съществуват каквито и да било обективни данни в тази насока, напротив – свидетелят В. е заявил, че е бил подложен на натиск от полицейски служител, като в същото време на изрично зададен въпрос в този смисъл е съобщил, че не е бил притискан да депозира показанията, които в действителност е дал пред разследващия орган. Изложените факти мотивират настоящия състав да приеме, че твърденията за оказан натиск представляват опит на свидетеля В. да дискредитира собствените си показания от досъдебното производство с цел прикриване на извършеното деяние поради приятелството си с подсъдимата, с която към инкриминираната дата са имали интимни отношения. С оглед гореизложеното, настоящият съдебен състав кредитира показанията на свидетелите В. и А. /В./ дадени именно на фаза на досъдебното производство в прочетените части пред първоинстанционния съд по реда на чл. 281 от НПК, тъй като същите са депозирани непосредствено след инкриминираното деяние и в този смисъл не са нагласени и нарочно съгласувани помежду им единствено с цел

оневиняване на подсъдимата, а отразяват обективно и точно случилото се.

По отношение на обясненията на подсъдимата Х., дадени пред първата инстанция, отразяващи версията на последната за инкриминираните събитията, конкретно относно обстоятелствата, че намерените наркотични вещества в жилището не са нейни, че са били открити от нея случайно в кухненски шкаф, както и че от любопитство в присъствието на останалите свидетели е изсипала съдържанието на пликчето върху холната маса, правилно са преценени от контролираната инстанция като израз на правото на защита на подсъдимото лице, но резонно не им е даден кредит на доверие. Съгласно правилата за доказателствената тежест, за да бъдат приети за достоверни обясненията на обвиняемия/подсъдимия, не се изисква те да намират подкрепа в други доказателства, а да не се опровергават от несъмнено установени доказателства, или да не се дискредитират на собствено основание поради неясноти, необясними празноти или ако съдържат обективно невъзможна версия. В настоящия случай въззивният съд констатира, че обясненията на подсъдимата се оборват по категоричен начин от кредитирани от двете съдебни инстанции доказателствени източници, а именно от показанията на полицейските служители Г., П. и С., както и показанията на свидетеля А. които са категорични, че подсъдимата е заявила, че наркотичните вещества са нейни, както и от показанията на свидетелите В. и А. /В./ от досъдебното производство, в които липсват твърдения за случайно намиране на наркотичните вещества от подсъдимата, а напротив свидетелят В. дори е посочил, че същите са били там, когато е пристигнал в жилището. Дори да се приеме тезата на подсъдимата, че наркотиците не са нейни, а са оставени в жилището от свидетеля А., то очевидно с оглед местоположението, на което са намерени – на холната маса, подготвени за употреба и в кухненски шкаф с чаши, то същата много добре е знаела, че веществата са в жилището ѝ и е съзнавала, че същите са наркотични такива. С оглед горните съображения въззивният съд не възприе с доверие обясненията на подсъдимата Х., като прие, че описаната от нея версия за случилото се, представлява защитна теза, която не е достоверно отражение на действително случилите се на инкриминираната дата събития.

Въззивният съд, също както и първоинстанционният, изцяло се довери и на отразеното в протокола за претърсване и изземване от 31.10.2017 г., като прецени, че протоколът отразява действие, извършено при стриктно спазване императивните законови разпоредби на чл. 159 - 163 от НПК, изготвен е при съблюдаване условията на чл. 128 и чл. 137 от НПК и съдържа всички изискуеми от закона - в чл. 129 от НПК, реквизити. Ето защо, същият е годно писмено доказателствено средство, относно извършването на съответното действие по разследването, реда, по който е извършени същото, и събраните в резултат на това, доказателства.

Настоящата инстанция няма основание да не кредитира и отразеното в останалите, събрани по делото, писмени доказателства, като съобрази, от една страна, че същите са приобщени към доказателствената съвкупност по надлежния процесуален ред, кореспондират изцяло с гласните доказателствени средства и са относими към предмета на доказване, така както същият е очертан в разпоредбата на чл. 102 от НПК.

По отношение на вида и естеството на иззетите в хода на досъдебното производство наркотични вещества, правилно първостепенният съд се е доверил на заключенията на изготвените в досъдебното производство физикохимични експертизи, отчитайки, че същите са приети без възражения, дали са пълен и компетентен отговор на поставените задачи, относно инкриминираните вещи.

Констатациите си за съдебното минало на подсъдимата Х. към датата на извършеното деяние, първоинстанционният съд вярно е направил въз основа на приложената и приетата по делото, като писмено доказателство, справка за съдимост.

При правилно изяснена фактическа обстановка районният съд е направил обосновани правни изводи, като е приел, че подсъдимата Г.Х. е осъществила от обективна и субективна

страна състава на престъпление, наказуемо по чл. 354а, ал. 3, пр. 2, т. 1 от НК.

От обективна страна, безспорно се установява, че на 31.10.2017 г., около 17:00 часа, в гр. София, ж.к. „Хаджи Димитър“, ул. „****“, без надлежно разрешително, съгласно Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите /ЗКНВП/, подсъдимата Х. е упражнявала сравнително трайна и необезпокоявана фактическа власт върху инкриминираните количества наркотични вещества – амфетамин /обект № 1/, с нето тегло 0.14 грама, с процентно съдържание на активния наркотично действащ компонент 9.00%, на стойност 4.20 лева; кокаин /обект № 2/, с нето тегло 0.34 грама, с процентно съдържание на активния наркотично действащ компонент 78.4 %, на стойност 95.20 лева; амфетамин /обект № 5/, с нето тегло 2.12 грама, с процентно съдържание на активния наркотично действащ компонент 30.7 %, на стойност 63.60 лева;

Съставомерно „държане“ по смисъла на чл. 354а, ал. 3 от НК е налице, когато за наркотичното вещество няма надлежно разрешение /необходимото съгласно ЗКНВП и Наредба за условията и реда за разрешаване на дейностите по чл. 73, ал. 1 от ЗКНВП/ и то обективно се намира във фактическа власт на дееца. В случая, изпълнителното деяние - държане, по отношение на инкриминираните количества високорисково наркотично вещество - амфетамин и кокаин, е осъществено от подсъдимата чрез съхранението им в обитаваното от нея жилище, както следва: върху холна маса -по отношение на амфетамин, с нето тегло 0.14 грама, с процентно съдържание на активния наркотично действащ компонент 9.00%, на стойност 4.20 лева; кокаин, с нето тегло 0.34 грама, с процентно съдържание на активния наркотично действащ компонент 78.4 %, на стойност 95.20 лева, както и в кухненски шкаф -по отношение на амфетамин, с нето тегло 2.12 грама, с процентно съдържание на активния наркотично действащ компонент 30.7 %, на стойност 63.60 лева. Действително, в хода на съдебното следствие не се установи през какъв период от време подсъдимата е упражнявала посоченото въздействие върху предмета на посегателство. Това обстоятелство обаче, не разколебава извода на настоящия съдебен състав относно обективната съставомерност на деянието ѝ по този законов текст, доколкото периодът от време, в който деецът е осъществявал изпълнителното деяние по чл. 354а, ал. 3, пр. 2 от НК, не е съставомерен признак, а следва да се преценява единствено на плоскостта на индивидуализация на наказателната отговорност на престъпния деец.

Предметът на престъпно посегателство от страна на подсъдимата Х. - посочените по-горе количества високорискови наркотични вещества, е безспорно установен от заключенията на назначените и изготвени физикохимична експертиза по Протокол № 684 - Х/2017, физикохимична експертиза по Протокол № 19/НАР -3 и физикохимична експертиза по Протокол № 19/НАР -4, а неговата стойност - от Протокол за оценка на наркотични вещества. Оценката на инкриминираните количества наркотични вещества е направена в съответствие с Приложение № 2 „Цени на наркотичните вещества, пласирани на улицата, за нуждите на съдопроизводството“ към чл. 1 от ПМС № 23 от 29.01.1998 г. за определяне на цени на наркотичните вещества за нуждите на съдопроизводството (обн., ДВ бр. 15 от 06.02.1998 г.).

Липсата на надлежно разрешение за държането от подсъдимата Х. на процесните количества високорискови наркотични вещества също се явява безспорно доказано, с оглед изначалната невъзможност, съгласно действащото в Р. България законодателство, да бъде получено разрешение за държане на инкриминираните високорискови наркотични вещества, тъй като същите са включени в Приложение № 1 към чл. 3, т. 1 от Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични - Списък I „Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина“, приета на основание чл. 3, ал. 2, т. 1 от ЗКНВП.

Обосновани и верни са и изводите на първоинстанционния съд относно субективната

страна на извършеното от подсъдимата деяние. От субективна страна подсъдимата е извършила престъплението при форма на вината пряк умишъл по смисъла на чл. 11, ал. 2 от НК, тъй като последната е съзнавала всички обстоятелства от обективната страна на деянието, както и общественотоопасния му характер. В тази връзка умишълът на подсъдимата е обхващал, както обстоятелствата, че държи наркотично вещество, от вид и със съдържание описани по-горе, така и че същото действие извършва без надлежно разрешение за това. Изложеното въззивният съд прие, подобно на контролираната инстанция от цялостното поведение на подсъдимата по време на извършване на полицейската проверка, за което информация се извлича от кредитираните от двете съдебни инстанции показания на полицейските служители Г., П., С., както и на свидетелите А. и тези на Б., В. и А. /В./ дадени в хода на досъдебното производство, приобщени по делото чрез прочитането има на съответното процесуално основание.

Въззивният състав споделя становището на районния съд, че по настоящото дело деянието, извършено от подсъдимата не може да се квалифицира като маловажен случай по смисъла на, ал. 5 на чл. 354а от НК. Правилно първоинстанционният съд е отбелязал, че въпреки ниската стойност на наркотика, не може да се пренебрегне обстоятелството, че се касае за два вида наркотично вещество – кокаин и амфетамин, както и че същите са били разпределени в отделни разфасовки - обстоятелство, благоприятстващо евентуалното му разпространение (независимо от обстоятелството, че такова обвинение не е повдигнато). От друга страна, върху степента на обществена опасност на дееца рефлектира обстоятелството, че подсъдимата е в зряла възраст (към момента на извършване на деянието е била на 32 години), с оглед на което извършеното не може да се разглежда като резултат от недооценка на престъпния му характер и последиците от извършването му. Ето защо и правилно е квалифицирано деянието на подсъдимата по реда на чл. 354а, ал. 3 от НК, а не по реда на, ал. 5 на чл. 354а от НК.

При правилна правна оценка на събрания доказателствен материал и на установената по делото фактическа обстановка, първоинстанционният съд е индивидуализирал наказанието на подсъдимата, като е приел, че следва да го определи при условията на чл. 54 от НК, поради отсъствието на многобройни или изключителни смекчаващи отговорността на подсъдимата обстоятелства, които да обусловят приложение на чл. 55 от НК.

Тези изводи се споделят и от въззивния съд, като следва да се посочи, че в случая не са налице многобройни смекчаващи отговорността на подсъдимата обстоятелства, нито такива, които да имат изключителен характер.

При контрол върху присъдата в частта, с която е индивидуализирано наказанието не се отчитат факти и обстоятелства, които да не са взети предвид от първостепенния съд. Правилно и справедливо съдът е отчел като единствено смекчаващо обстоятелство чистото съдебно минало на подсъдимата, преценявайки, че отегчаващи такива не са налице.

Предвид горното отмереното от първата инстанция наказание в предвидения от закона минимум наказание, а именно една година „лишаване от свобода“ според настоящия съдебен състав в пълен обем отчита тежестта на извършеното деяние и личността на подсъдимата, като се явява и справедливо с оглед конкретиката на случая.

Въззивният съд се съгласява и с изводите на първоинстанционния за прилагане на разпоредбата на чл. 66, ал. 1 от НК и отлагане на изпълнението на така наложеното наказание „лишаване от свобода“ с изпитателен срок от три години, поради факта, че подсъдимата не е осъждана на лишаване от свобода за престъпление от общ характер, наложено е наказание под три години „лишаване от свобода“, както и с оглед обстоятелството, че изпълнение на целите по чл. 36, ал. 1 от НК, възпиращият и превъзпитателен ефект на наказанието, може да бъдат постигнати и без ефективното му изпълнение.

Въззивният съд намира за справедливо и определеното на подсъдимата кумулативно предвиденото наказание „Глоба“ - в размер на предвидения в закона минимум, а именно 2000, 00 /две хиляди/ лева. Същото е предвидено в кумулативност с наказанието „Лишаване от свобода“ в санкционната част на осъществената от подсъдимото лице материална наказателноправна норма от НК и при липсата на предпоставки за приложение на института по чл. 55 от НК, правилно е било наложено от първостепенния съд. Индивидуализацията на следващото се на дееца наказание „Глоба“ в минимален размер в никакъв случай не се явява завишено и несъобразено със степента на обществена опасност на деянието и на неговия извършител.

СРС е изпълнил и служебното си задължение, изходящо от чл. 59, ал. 1 и, ал. 2 от НК като е приспаднал времето, през което подсъдимата е била задържана по настоящето наказателно производство.

Настоящата инстанция не намира основание да ревизира присъдата на СРС и в частта □, с която е постановено, на основание чл. 354а, ал. 6 от НК, да се отнеме в полза на държавата предмета на престъплението, а именно иззетите наркотични вещества, подробно описани в приемателно-предавателни протоколи № 53392/19.03.2018 г., №60421/16.01.2019 г. и № 60420/16.01.2019 г. и предадени на съхранение в ЦМУ - Наркотици. Изводите на решаващия първи съд в тази насока са изцяло съобразени с материалния закон. Правилно съдът е постановил, след влизане на присъдата в сила, отнетите в полза на държавата вещи, явяващи се предмет на престъплението, да бъдат унищожени, на основание чл. 112, ал. 2 от НПК.

Вярно с оглед изхода на делото на основание чл. 189, ал. 3 от НПК с присъдата си районният съд е възложил на подсъдимата Х. разноските по делото.

В хода на първоинстанционното производство и при постановяване на присъдата не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да обосновават отменяването на обжалвания съдебен акт на това основание.

С оглед горните съображения, въззивният съд намери, че жалбата на подсъдимата Х. е неоснователна, а присъдата на СРС като правилна и законосъобразна следва да бъде потвърдена.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК,
СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО, XII въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда от 15.12.2021 г. по НОХД № 8475/2019 г. по описа на СРС, НО, 114-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____